

مرد نکو نام نمیرد هرگز

یکی از آفات ورزش استان ما، تمایل و عشق به ریاست در بین دوستداران آن است. در هر رشته ای تعدادی برای رئیس شدن اعلام آمادگی نموده و وارد گود می شوند تا شاید بتوانند با رایزنی و جلب نظر افراد، آرای لازم برای قرار گرفتن در پشت میز ریاست را از مجمع دریافت بکنند. وقتی این کار میسر نشود اکثرا و در بیشتر موارد به عنصر مخالف تبدیل شده و به رشته مورد علاقه پشت می کنند. به یکباره همه عشق ها، ارادت ها و علاقه ها تبدیل به کینه، نفرت و تسویه حساب شخصی می شود. آنهایی که دل در گرو پست ها، میزها، صندلی ها و مقام ها دارند باید بدانند که برای این نیامده ایم تا مدیر و رئیس شویم، بلکه برای آن آمده ایم که جلب رضای خالق و مخلوق را در سرلوحه کارهای خود قرار بدهیم. برای این آمده ایم که به جامعه و مردم خدمت بی منت بکنیم و از تلاش برای تامین رفاه و آسایش مردم لحظه ای کوتاهی ننماییم. پست ها و ریاست ها برای انسان ها ماندنی نبوده و نخواهد بود، آنچه می ماند و جاودانه می شود نیک نامی است.

سعدی شیرازی چه خوب گفته است:

سعدیا مرد نکو نام نمیرد هرگز

مرده آن است که نامش به نکویی نبرند

و یا:

هر که آمد عمارتی نو ساخت

رفت و منزل به دیگری پرداخت

عمر برف است و آفتاب نمود

اندکی ماندو خواجه غره هنوز

آن تهی دست رفته در بازار

ترسمت پر نیاوری دستار

حرف سعدی به گوش جان بشنو

ره چنین است مرد باش و برو

در آستانه سال جدید با خود عهد و پیمان ببندیم که خدمت به ورزش را بدون توجه به مسائل حاشیه ای مورد توجه قرار بدهیم. این تفکر را از جامعه ورزش دور بکنیم که اگر صاحب پست و منصبی نباشم نباید به فکر ورزش باشم. علاقه و عشق به ورزش را در داشتن منصب و جاه و جلال و جبروت خلاصه نکنیم.

ناگفته پیداست که هر رشته ورزشی در استان نیاز به یک رئیس و یک دبیر دارد. وقتی کسی به این سمت منصوب می شود اگر رشته ورزشی

خود را دوست داریم و پیشرفت و توسعه آن آرزوی ماست نباید دلسرد شویم و برای این که بتوانیم نامی نیک در ورزش از خود به یادگار بگذاریم از هیچ کوششی کوتاهی ننماییم.